

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	9
Ambtenarenrecht	10
Volksverzekeringen	11
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	13
APV	13
Arbeidstijden	13
AVG	14
Open overheid	15
Toeslagen	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	18
Toezicht en vrijheidsontneming	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 311

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1126](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 1:2, 1:3 lid 3

BELANGHEBBENDE. Mededeling van minister aan Stichting Gezond Water (hierna: de stichting) dat handhavingsverzoek geen aanvraag is, omdat zij geen belanghebbende is. Het belang dat de stichting volgens haar statuten behartigt, is "het voorkomen en verminderen van verontreiniging van watersystemen om milieuschade en risico's voor de menselijke gezondheid te voorkomen en te beperken". Daaruit blijkt dat de stichting zich alleen richt op het algemeen belang van de menselijke gezondheid voor zover dit in verband staat met de verontreiniging van watersystemen. Deze doelstelling staat niet in direct verband met het collectieve belang van de medewerkers van hengelsportwinkels bij hun arbeidsomstandigheden. Nu het verzoek van de stichting uitdrukkelijk gaat over die arbeidsomstandigheden, is alleen al daarom terecht geoordeeld dat de stichting geen belanghebbende is bij een besluit op dat verzoek, en dat het verzoek van de stichting dus geen aanvraag is als bedoeld in artikel 1:3, derde lid van de Awb.

JnB 2025, 312

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1172](#)

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Awb 1:3

Wet op de lijkbezorging

Beheersverordening begraafplaatsen 2015 (verordening)

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat het plan van aanpak van de raad van de gemeente Waalwijk om de knelpunten in de begraafcapaciteit in de gemeente op te lossen, geen besluit is. Het plan van aanpak is niet gebaseerd op een wettelijke bevoegdheid in de Wet op de lijkbezorging of de verordening. De aankondiging van het college om vak D bovengronds te ruimen heeft op zich wel een basis in de verordening, maar die aankondiging brengt geen wijziging van rechten of plichten mee en het college beoogt dat ook niet. Daarom is het geen tot personen gericht concreet besluit en ook geen zaaksgebonden besluit. Het is ook geen concretiserend besluit van algemene strekking, alleen al omdat er geen rechten en plichten wijzigen. De beslissing om vak D bovengronds te ruimen gaat dus alleen over een feitelijke handeling.

JnB 2025, 313

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1174](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Awb 6:19

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12

AANVRAAG. WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Voor de vraag of het besluit kan worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 6:19 van de Awb of als een nieuwe aanvraag is het van belang of het gaat om een wijziging van ondergeschikte aard. Zoals eerder overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 3 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3805](#), onder 3.2, dient de vraag of zich een wijziging van ondergeschikte aard voordoet, per concreet geval te worden beantwoord. Als de wijziging van de oorspronkelijke aanvraag zo ingrijpend is dat redelijkerwijs niet meer van hetzelfde bouwplan kan worden gesproken, dan moet daarvoor een nieuwe aanvraag worden ingediend. I.c. zien de wijzigingen op de bouwtechniek en op de afmetingen van de kelder. Daarmee blijft de uiterlijke verschijningsvorm van het oorspronkelijke vergunde bouwplan en de ruimtelijke uitstraling daarvan vrijwel ongewijzigd. Gelet hierop is de wijziging van ondergeschikte aard en is de wijzigingsvergunning daarmee aan te merken als besluit in de zin van artikel 6:19 van de Awb.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo”.

JnB 2025, 314

MK ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1128](#)

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Awb

Basisregistratie personen (Brp)

PROCESBELANG. I.c. heeft het college [zoon] (hierna: de zoon), op aangifte van zijn vader, in de Brp geregistreerd als verhuisd naar het buitenland. Iedereeneencoach.nl is benoemd als bewindvoerder en mentor over de zoon. Iedereeneencoach.nl heeft bezwaar gemaakt tegen de uitschrijving uit de Brp en de registratie van het nieuwe woonadres van de zoon in [woonplaats] in Spanje. Gebleken is dat de zoon weer in Nederland (in een andere gemeente) woont en als zodanig in de Brp is geregistreerd. Geoordeeld wordt dat Iedereeneencoach.nl geen belang meer heeft bij een inhoudelijk oordeel over haar hoger beroep. Het door haar beoogde doel, registratie van de zoon in Nederland, is inmiddels bereikt. Niet is gebleken van andere belangen van Iedereeneencoach.nl of van de zoon die zij behartigt en waarop de registratie ‘vertrokken naar het buitenland’ direct van invloed was. Weliswaar blijft procesbelang behouden als sprake zal zijn van toekomstige besluitvorming waarbij het inhoudelijke oordeel over het voorliggende besluit kan worden betrokken. Het moet wel aannemelijk zijn dat die toekomstige besluitvorming zal plaatsvinden. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 01-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4059](#). Van een dergelijke situatie is in dit geval geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 315

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1154](#)

college van burgemeester en wethouders van Zutphen.

bestemmingsplan "De Mars midden en noord (veegplan)"

HANDHAVING. DWANGSOM. BESTEMMINGSPLAN. HORECA-ACTIVITEITEN VISWINKEL. Last onder dwangsom vanwege horeca-activiteiten viswinkel. Appellant en anderen geven klanten van de viswinkel de gelegenheid om de in de viswinkel gebakken en verkochte viswaar direct buiten de winkel aan vier tuintafels te nuttigen. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het ter plaatse laten nuttigen van vis een horeca-activiteit is. Voor dat oordeel heeft de rechtbank terecht aansluiting gezocht bij wat in het normale spraakgebruik wordt verstaan onder horeca-activiteit en daarbij terecht doorslaggevend geacht dat klanten worden uitgenodigd om desgewenst de ter plaatse bereide vis ter plaatse te consumeren. Hierin onderscheidt een horecabedrijf zich van winkels waar dranken en etenswaren uitsluitend worden verkocht. Verwijzing naar ABRS 30-01-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY9944](#), onder 3.1. Anders dan appellant en anderen hebben betoogd, is dan ook geen sprake van detailhandel als ondergeschikte nevenactiviteit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 316

MK Tussenuitspraak ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1183](#)

raad van de gemeente Hattem, verweerder.

Omgevingswet

Bruidsschat 22.281

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1

OMGEVINGSWET. BRUIDSSCHAT. BINNENPLANSE AFWIJKINGSBEVOEGDHEID.

Vaststelling bestemmingsplan woonzorgcomplex en integraal kindcentrum. I.c. wordt het betoog van appellant en anderen dat met artikel 15.1, onder c, van de planregels ongeclausuleerd is voorzien in een afwijking van de gemeentelijke parkeernormen, niet gevolgd. Reden hiervoor is dat deze binnenplanse afwijkingsbevoegdheid alleen mag worden toegepast als geen onevenredige gevolgen voor de omgeving optreden. Overigens volgt uit het bepaalde in de aanhef van artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo - en zoals eerder overwogen in de uitspraken van 9 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2985](#), en van 3 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:450](#) - dat de omgevingsvergunning bij toepassing van een binnenplanse afwijkingsregeling als bedoeld met artikel 15.1, onder c, van de planregels alleen kan worden verleend als de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Zoals eerder overwogen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 november

2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4624](#)) is dit vanwege de invoering van artikel 22.281 van het Omgevingsplan gemeente Hattem (de Bruidsschat) per 1 januari 2024 niet gewijzigd, met dien verstande dat sprake moet zijn van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Met de invoering van artikel 22.281 van de Bruidsschat heeft de wetgever willen ondervangen dat vanwege artikel 8.0a, eerste lid, van het Besluit kwaliteit leefomgeving per 1 januari 2024 geen mogelijkheid meer bestaat om de omgevingsvergunning voor een activiteit die voldoet aan de binnenplanse beoordelingsregels uit het tijdelijk deel van een omgevingsplan, op andere gronden te kunnen weigeren. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Invoeringsbesluit Omgevingswet (Stb. 2020, nr. 400, blz. 936) volgt dat de wetgever met de invoering van deze overgangsrechtelijke regeling een neutrale overgang naar het nieuwe stelsel heeft willen borgen. En zoals hiervoor reeds uiteengezet geldt onder het oude recht als eis dat zich bij de toepassing van de bevoegdheid geen strijd met een goede ruimtelijke ordening mag voordoen. Per 1 januari 2024 geldt als eis dat sprake moet zijn van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

JnB 2025, 317

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 18-03-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:1470](#)

college van burgemeester en wethouders van Ommen, het college.

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2:11

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 aanhef en onder a

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. AANVRAAG VERGUNNING. CONCREET ZICHT OP LEGALISERING. Last onder bestuursdwang vanwege asfalteren zandpad. Verzoeker heeft een vergunning aangevraagd op grond van artikel 2:11 van de APV en artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet, met als doel om de verharding van de zandweg te legaliseren. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van een (ontvankelijke) aanvraag en niet gebleken is van misbruik van recht of strijd met andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Aannemelijk is dat de verharding van de zandweg niet gelegaliseerd kan worden. Op voorhand is duidelijk dat de gemeente [eigenaar] geen toestemming heeft gegeven en ook niet zal geven voor het verharden van de zandweg. Dit betekent dat verzoeker niet kan worden aangemerkt als belanghebbende en – dus – geen sprake is van een (ontvankelijke) aanvraag zoals bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Omdat geen sprake is van een (ontvankelijke) aanvraag, kan ook geen sprake zijn van een concreet zicht op legalisering. Verwijzing naar ABRS 02-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3161](#).

JnB 2025, 318

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 17-03-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:1458](#)

het college van Gedeputeerde Staten van Overijssel, verweerder, hierna: het college.

Omgevingswet 5.1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.54

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74l

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. NOODZAAK. VERKEERSVEILIGHEID. 8% VALWILD. BELANGENAFWEGING. ANDERE BEVREDIGENDE OPLOSSING. Omgevingsvergunning flora- en fauna-activiteit voor vijf jaar voor doden van reeën binnen het gehele werkgebied van de FBE (de provincie Overijssel) in het belang van de verkeersveiligheid en het voorkomen van onnodig lijden van zieke of gebrekkige dieren. Het betoog dat het college de vergunning ten onrechte op voorhand heeft verleend, wordt afgewezen. Uit de voorschriften 6,7 en 8 volgt dat het college *zelf* de beheer- en werkplannen van de WBE's vaststelt of goedkeurt. Er is daarmee geen sprake van uitbesteding aan een faunabeheereenheid. Verder is met de genoemde voorschriften in het bestreden besluit het gebruik van de omgevingsvergunning voldoende gewaarborgd. Ieder jaar dienen de Reewildwerkplannen aan het college te worden voorgelegd. Zoals tijdens de mondelinge behandeling is besproken, heeft het college dan ook steeds de ruimte om het werkplan van een WBE af te wijzen. Het college heeft toegelicht dat getoetst wordt aan dezelfde voorwaarden als de voorwaarden die gelden voor de omgevingsvergunning. Verder weegt mee dat het college op zitting heeft verduidelijkt dat het grootste gedeelte van de 32 Reewildbeheerplannen al voor het verlenen van de omgevingsvergunning voor hen beschikbaar was en dat zij zich daarop bij het te nemen besluit ook hebben gebaseerd. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2025, 319

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 17-03-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:1454](#)

college van burgemeester en wethouders van Wierden, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1, eerste lid, onder a en b

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 3.128 lid 1 onder d, 3.131

tijdelijk deel van het omgevingsplan bestemmingsplan "Buitengebied 2009, herziening [adres]" (bestemmingsplan)

OMGEVINGSWET. Lasten onder dwangsom bereiden brijvoer. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT (MBA). Zonder omgevingsvergunning exploiteren van een IPPC-installatie, voor bewerken en verwerken van dierlijke of plantaardige grondstoffen (last 2). Er is sprake van overtreding van artikel 5.1, tweede lid, onder b, van de Ow in samenhang met artikel 3.128, eerste lid, onder d, van het Bal gelezen in samenhang met artikel 3.131 van het Bal, zodat het college ook bevoegd is om daartegen handhavend op te treden. Ten aanzien van de last inzake het zonder omgevingsvergunning veranderen van (de werking van) de IPPC-installatie voor het houden van landbouwhuisdieren (last 3), kan onder meer onvoldoende vast worden gesteld of de revisievergunning beperkingen stelt ten aanzien van het volume of het gewicht van de voor menselijke consumptie bestemde levensmiddelen uit de voedingsmiddelenindustrie die op de locatie mag worden verwerkt. Deze last wordt geschorst.

EVENREDIGHEID. Er is geen aanleiding voor het voorlopig oordeel dat handhavend optreden – in het bijzonder met betrekking tot de lasten 1 en 2 – in dit geval onevenredig is.

JnB 2025, 320

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 12-03-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:2606](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zaanstad, verweerder.

Omgevingswet 4.9, 18.2

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 1.1, 7.9, 7.10, 7.11

Arbeidsomstandighedenbesluit 4.2, 4.54a

Arbeidsomstandighedenregeling 4.27

OMGEVINGSWET. BBL. HANDHAVING. ASBEST. BEVOEGDHEID. B&W. ARBEIDSINSPECTIE.

Onmiddellijke stillegging sloopwerkzaamheden en lasten onder dwangsom vanwege niet voldoen sloopmelding aan indieningsvereisten uit artikel 7.11 van het Bbl. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van schending van het specialiteitsbeginsel. Verweerder is op grond van artikel 18.2, eerste lid, van de Omgevingswet, gelezen in samenhang met artikel 4.9 van die wet en artikel 2.2 van het Bbl, bevoegd om handhavend op te treden bij overtreding van het Bbl. Verweerder moet bij de eigen beoordeling van het ingediende asbestinventarisatierapport ook de indeling in een risicoklasse beoordelen. Het standpunt van verweerder dat een SEM-analyse van kleefmonster KM-01 wel op grond van de wet- en regelgeving vereist is, kan gevolgd worden. Verweerder mag het asbestinventarisatierapport ook toetsen aan het Certificatieschema. Verweerder heeft ook voldoende gemotiveerd dat wel sprake is van visueel waarneembare restanten niet-hechtgebonden beschadigd asbestverdacht materiaal binnen in de hal, zoals genoemd in artikel 21, tweede lid, aanhef en onder b, van het Certificatieschema. De stelling van verzoekster dat de regel 'één kleefmonster is geen kleefmonster' geldt, wordt niet gevolgd. Verzoekster heeft immers geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat deze regel uit de NEN 2991 of ergens anders uit volgt. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd dat risico's voor de fysieke leefomgeving niet kunnen worden uitgesloten. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2025, 321

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 28-10-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:6624](#).

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a, 5.18, 5.20

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) afdeling 8.3

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) hoofdstuk 5, afdeling 7.1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. TECHNISCHE BOUWACTIVITEIT. Verlenen omgevingsvergunning. Het bezwaar van verzoekster richt zich alleen tegen de vergunde bouwactiviteit. Verzoekster heeft toegelicht dat zij bang is voor (geluids)overlast door het verplaatsen van de toegangsdeur van de derde verdieping naar de overloop van de tweede verdieping. I.c. wordt geoordeeld dat in hoofdstuk 5 en afdeling 7.1. van het Bbl geen regels staan over waar een deur wel of niet mag worden geplaatst. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat geen ruimte bestaat voor een extra belangenafweging wat betreft deze deur. Dit neemt niet weg dat verzoekster mogelijk enige overlast van het feitelijk gebruik van de deur kan ondervinden, dit kan echter niet tot het oordeel leiden dat de

omgevingsvergunning in strijd met de regels is verleend. Het Bbl kent namelijk geen juridische grondslag voor een extra toetsing van de gevolgen van een bouwplan.

[...] 6.2. Met het bestreden besluit heeft verweerder de gevraagde omgevingsvergunning verleend.

De omgevingsvergunning ziet op de activiteiten ‘binnenplanse omgevingsplanactiviteit’ en ‘technische bouwactiviteit’¹. De omgevingsvergunning is verleend voor een ‘binnenplanse omgevingsplanactiviteit’ omdat het bouwplan voldoet aan de binnenplanse afwijkmogelijkheden van de in het tijdelijk deel van het Omgevingsplan opgenomen bestemmingsplan ‘[naam bestemmingsplan]’. Het kapprofiel wordt namelijk gewijzigd en ook wordt de maximale goothoogte overschreden. Ten aanzien van de bouwactiviteit is de omgevingsvergunning verleend omdat het plan volgens verweerder voldoet aan de relevante bepalingen en voorschriften van het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) samen met de voorschriften die bij de omgevingsvergunning horen.

7. De voorzieningenrechter stelt vast dat het bezwaar van verzoekster zich alleen richt tegen de vergunde bouwactiviteit. Verzoekster heeft toegelicht dat zij bang is voor (geluids)overlast door het verplaatsen van de toegangsdeur van de derde verdieping naar de overloop van de tweede verdieping. Niet alleen zal het openen en sluiten van de deur en het komen en gaan van mensen voor overlast zorgen, ook is een toegangsdeur een plek waar mensen blijven staan en blijven praten. Haar woon- en slaapkamer grenzen precies aan dat stukje overloopruimte. Haar woonrust en vooral woongenot wordt op deze manier ernstig verstoord.

8. De voorzieningenrechter overweegt dat volgens vaste jurisprudentie verweerder een aanvraag moet beoordelen zoals deze is ingediend, aan de hand van het beoordelingskader zoals dat blijkt uit de wet. Voor de activiteit bouwen volgt dit beoordelingskader uit de Ow, het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) en het Bbl. Uit artikel 5.18 in samenhang met artikel 5.20 Ow blijkt dat in het Bkl beoordelingsregels zijn opgenomen op grond waarvan wordt bepaald of een omgevingsvergunning voor een bouwactiviteit wordt verleend of geweigerd. Deze beoordelingsregels worden gesteld met het oog op het waarborgen van de veiligheid, het beschermen van de gezondheid en duurzaamheid en bruikbaarheid. In afdeling 8.3 van het Bkl staan de beoordelingsregels voor de omgevingsvergunning voor de technische bouwactiviteit. De technische bouwactiviteit moet, voor zover hier van belang, voldoen aan de regels over bouw- en sloopwerkzaamheden in afdeling 7.1 van het Bbl en de regels over verbouw, verplaatsing en wijziging van een gebruiksfunctie van een bouwwerk in hoofdstuk 5 van het Bbl. In het besluit van 5 september 2024 staat dat het bouwplan voldoet aan de relevante voorschriften uit het Bbl met inachtneming van de voorschriften behorende bij de omgevingsvergunning. Verzoekster heeft dat ook niet gemotiveerd bestreden. De voorzieningenrechter overweegt dat in hoofdstuk 5 en afdeling 7.1. van het Bbl geen regels staan over waar een deur wel of niet mag worden geplaatst. Verweerder heeft zich volgens de voorzieningenrechter dus terecht op het standpunt gesteld dat geen ruimte bestaat voor een extra belangenafweging wat betreft deze deur.

9. Dit neemt niet weg dat verzoekster mogelijk enige overlast van het feitelijk gebruik van de deur kan ondervinden, dit kan echter niet tot het oordeel leiden dat de omgevingsvergunning in strijd met de regels is verleend. Het Bbl kent namelijk geen juridische grondslag voor een extra toetsing van de gevolgen van een bouwplan.

10. De voorzieningenrechter vindt daarom dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het aannemelijk is dat het bouwplan voldoet aan de voorschriften uit het Bbl. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 322

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1174](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:19

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4, aanhef onderdeel 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. DEFINITIE BEGRIP LAAGBOUW.

Omgevingsvergunning bouwen woning. I.c. heeft het college de laagbouw terecht aangemerkt als een aanbouw in de zin van artikel 1, sub 3, van de planvoorschriften. De verwijzing van appellant A en appellant B naar de uitspraak van 6 mei 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:OA8877](#), gaat niet op. Zoals eerder overwogen in de uitspraak van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1920](#), r.o. 4.1, dient bij de toetsing van een bouwplan aan het bestemmingsplan de definitie van het begrip in de planregels te worden gehanteerd. **AANVRAAG. ART. 6:19 AWB.** Voor de vraag of het besluit kan worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 6:19 van de Awb of als een nieuwe aanvraag is het van belang of het gaat om een wijziging van ondergeschikte aard. Zoals eerder overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 3 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3805](#), onder 3.2, dient de vraag of zich een wijziging van ondergeschikte aard voordoet, per concreet geval te worden beantwoord. Als de wijziging van de oorspronkelijke aanvraag zo ingrijpend is dat redelijkerwijs niet meer van hetzelfde bouwplan kan worden gesproken, dan moet daarvoor een nieuwe aanvraag worden ingediend. I.c. zien de wijzigingen op de bouwtechniek en op de afmetingen van de kelder. Daarmee blijft de uiterlijke verschijningsvorm van het oorspronkelijke vergunde bouwplan en de ruimtelijke uitstraling daarvan vrijwel ongewijzigd. Gelet hierop is de wijziging van ondergeschikte aard en is de wijzigingsvergunning daarmee aan te merken als besluit in de zin van artikel 6:19 van de Awb.

JnB 2025, 323

MK ABRs, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1142](#)

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTAND. HEROVERWEGING. Omgevingsvergunning plaatsen dakkapel met geïntegreerde zonnecollectoren op dak woning. Op het bestuursorgaan rust ingevolge artikel 7:11, eerste lid, van de Awb de verplichting om het primaire besluit op grondslag van de bezwaren volledig te heroverwegen. I.c. blijkt uit de stukken van het dossier dat het college er aanvankelijk van uitging dat het bouwplan voldeed aan de sneltoetscriteria uit de Welstandsnota, maar dat in bezwaar bleek dat dat niet het geval was. Niet wordt ingezien dat, zoals appellant lijkt te betogen, het college om die reden de verleende vergunning had moeten intrekken en de procedure opnieuw maar dan op juiste wijze, dus met het voorleggen van het bouwplan aan de stadsbouwmeester, had moeten starten. Het college heeft de aanvraag in de bezwaarfase alsnog aan de stadsbouwmeester voorgelegd en heeft dat ook mogen doen. De omstandigheid dat het welstandsadvies van de Stadsbouwmeester pas in bezwaar tot stand is gekomen betekent daarom niet dat het advies niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Voorts wordt geen grond gezien voor het

oordeel dat sprake is van vooringenomenheid of partijdigheid aan de zijde van het college. Dat het college in reactie op het Woo-verzoek geen communicatie tussen hem en de stadsbouwmeester heeft kunnen overleggen, is daarvoor niet voldoende.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 324

MK CRvB, 27-02-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:389](#)

minister van Defensie.

Besluit Draaginsigne Gewonden 2017 (Besluit DIG) 3, 7

MILITAIR AMBTENARENRECHT. AFWIJZING TOEKENNING VAN HET DRAAGINSIGNE GEWONDEN (DIG). Naar het oordeel van de Raad heeft appellant met de door hem verschafte gegevens en zijn consistente verhaal over de genoemde gebeurtenissen in de loop der jaren, een begin van aannemelijkheid aangedragen voor zijn stellingen. Ter zitting is duidelijk geworden dat Defensie meer mogelijkheden dan appellant heeft om mogelijke getuigen van de genoemde gebeurtenissen te vinden. De minister had zich dan ook, gelet op de bij Defensie aanwezige lijst met namen, meer inspanningen moeten getroosten om de door appellant genoemde getuigen, dan wel andere getuigen te achterhalen die gelijktijdig met appellant in missie hebben gediend.

De Raad is van oordeel dat in het onderhavige geval het onderzoek van de Centrale Adviescommissie Draaginsigne Gewonden (CADIG) en de wijze waarop dat is uitgevoerd, niet aan de daaraan uit een oogpunt van zorgvuldigheid te stellen eisen voldoet. De minister zal alsnog nader onderzoek moeten verrichten en op grond van de uitkomst daarvan opnieuw op het bezwaar van appellant moeten beslissen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2025, 325

MK CRvB, 07-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:416](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 1, 11

Verordening (EG) nr. 987/2009 (Vo 987/2009) 11

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 11

KINDERBIJSLAG. MIGREREND BURGER VAN DE EUROPESE UNIE. Alle uit het dossier af te leiden feiten en omstandigheden wijzen erop dat het centrum van de belangen van appellante zich in Nederland bevond. De Raad is van oordeel dat appellante op 1 april 2019 haar woonplaats in Nederland had en niet pas per 6 december 2019. De Raad voorziet zelf door te bepalen dat appellante over het tweede tot en met het vierde kwartaal van 2019 recht heeft op kinderbijslag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 326

MK CRvB, 06-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:408](#)

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Jeugdwet (Jw) 2.3, 2.9

Verordening Jeugdhulp gemeente Súdwest-Fryslân 2018 (Verordening)

JEUGDWET. PGB. VOORZIENINGEN JEUGDHULP OUDERS. Het bepaalde in de Verordening kan niet ten grondslag worden gelegd aan de besluiten. De Jw geeft, gelet op artikel 2.9 van die wet, dat kader evenmin. Niet duidelijk is dan ook binnen welk juridisch sluitend afwegingskader deze besluiten wel tot stand zijn gekomen. Dit betekent dat de bestreden besluiten een deugdelijk wettelijke grondslag ontberen en in strijd zijn met de wet.

4.2.3. De gemeenteraad heeft met de Verordening de opdracht van artikel 2.9 van de Jw onvoldoende ten uitvoer gelegd. De Verordening biedt geen kader als in dat artikel bedoeld. Niet is geregeld wat de voorwaarden zijn voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Weliswaar zijn de termen formele en informele ondersteuning in de Verordening gedefinieerd – te weten ondersteuning die met een vergoeding vanuit het persoonsgebonden budget wordt geboden door een deskundige respectievelijk een niet-deskundige – maar niet geregeld is wanneer een verzoek om een pgb voor informele ondersteuning verleend door de ouders wordt afgewezen.[...] Elders wordt de term gebruikelijke hulp wel gedefinieerd: de normale, dagelijkse zorg die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van de ouder(s), inwonende kinderen of huisgenoten. Maar aan het voldoen aan deze definitie worden geen gevolgen verbonden.[...] Aan de jeugdige en de ouders wordt op deze wijze onvoldoende rechtszekerheid, althans onvoldoende concrete op de individuele situatie betrekking hebbende duidelijkheid, geboden ten aanzien van de vraag waarop recht bestaat en wat de afwegingsfactoren zijn.

4.2.4. Het bepaalde in de Verordening kan gezien het voorgaande niet ten grondslag worden gelegd aan de besluiten. De Jw geeft, gelet op artikel 2.9 van die wet, dat kader evenmin. Niet duidelijk is dan ook binnen welk juridisch sluitend afwegingskader deze besluiten wel tot stand zijn gekomen. Dit betekent dat de bestreden besluiten een deugdelijk wettelijke grondslag ontberen en in strijd zijn met de wet. [...]

4.3. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de hoger beroepen slagen. De aangevallen uitspraken zullen worden vernietigd en het college zal worden opgedragen nieuwe besluiten op bezwaar te nemen met inachtneming van het voorgaande. De Raad kan het geschil niet zelf finaal beslechten, omdat de regels waarbinnen de beoordeling dient plaats te vinden ontbreken.

JnB 2025, 327

MK CRvB, 06-03-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:409](#)

college van burgemeester en wethouders van Midden-Drenthe.

Jeugdwet (JW) 2.3, 8.1.1

JEUGDWET. AFWIJZING PGB VOOR VERGOEDING VAN JEUGDHULP TER ZAKE VAN DE THUISBEGELEIDING DOOR GROOTMOEDER/ZORGINSTELLING. Vaststaat dat begeleiding in de thuissituatie niet de jeugdhulp was die appellante volgens het onderzoek van het college nodig had. Om die reden kon de rechtbank voorbij gaan aan het door de grootmoeder van appellante aangeleverde overzicht van de aan appellante verleende hulp. Het betoog van appellante komt erop neer dat het college niet had moeten beoordelen welke hulp nodig is maar welke hulp feitelijk gegeven is. Dit is echter niet in overeenstemming met de Jw en uitleg daarvan in de uitspraak van de Raad van 1 mei 2017 [[ECLI:NL:CRVB:2017:1477](#)]. De Raad ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het college de niet-noodzakelijk geachte jeugdhulp toch zou moeten vergoeden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 328

MK ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1156](#)

burgemeester van Rotterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 3:2, 3:3 lid 1, 3:9a

APV. SLUITING WONING. ILLEGALE PROSTITUTIE. BEVOEGDHEID. Sluiting woning voor drie maanden wegens gebruik voor illegale prostitutie. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester bevoegd was tot sluiting van de woning. De omstandigheid dat de woning altijd afgesloten was, is niet relevant voor de vraag of sprake is van een seksinrichting. Uit de bestuurlijke rapportage volgt dat de vrouw, met wie een politiemedewerker een seksafpraak had gemaakt, heeft verklaard dat zij haar klanten in een kamer in de woning ontving. Zij heeft haar klanten dus toegang tot de woning verschaft. Er was als zodanig dus sprake van een seksinrichting in een voor het publiek toegankelijke ruimte.

EVENREDIGHEID. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#).

I.c. heeft de burgemeester niet aannemelijk gemaakt dat sluiting van het pand noodzakelijk was om de openbare orde te herstellen. Uit de bestuurlijke rapportage volgt niet dat sprake was van overlast in of rondom het pand. Ook is niet uit de bestuurlijke rapportage op te maken dat het pand bekend was als seksinrichting of dat er loop was naar het pand. In de zienswijze heeft appellant meegedeeld dat hij is gestopt met de verhuur via Booking.com en dat hij een alternatieve wijze van verhuur heeft gevonden. Dit heeft hij onderbouwd met een huurovereenkomst met een stichting die huisvesting voor jongeren verzorgt met ingangsdatum 1 januari 2021. Daarmee was de overtreding beëindigd en heeft appellant aannemelijk gemaakt dat herhaling daarvan in dit geval is voorkomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijden

JnB 2025, 329

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1141](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:51

Arbeidstijdenwet

ARBEIDSTIJDEN. BOETE. BESLISTERMIJN. MATIGING. Boete van € 7.875 wegens overtreding van de Arbeidstijdenwet. I.c. is de termijn van dertien weken uit artikel 5:51 van de Awb overschreden. Zoals eerder geoordeeld, is de dertienwekentermijn een termijn van orde. Verwijzing naar ABRS 09-06-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1232](#). De bestuursrechter kan de overschrijding van de beslistermijn echter wel verdisconteren in de hoogte van de boete. Verwijzing naar ABRS 08-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:913](#), onder 9.4. I.c. is het boetebesluit ongeveer 81 weken, oftewel ruim anderhalf jaar, nadat het boeterapport was uitgebracht genomen. Dit is, ook gezien de lange periode waarin appellant A en appellant B niets meer

over de procedure hebben gehoord, onwenselijk lang. I.c. wordt, anders dan de rechtbank, aanleiding gezien om de overschrijding van de dertienwekentermijn te verdisconteren in de hoogte van de boete. Een matiging van 5% wordt passend en geboden geacht. De boete wordt gelet op het vorenstaande verminderd met € 393,75.

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2025, 330

ABRS, 19-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1166](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP)

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15 lid 1, 57, 58, 77

AVG. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de AP, gelet op haar prioriteringsbeleid, van handhaving mocht afzien. Op basis van haar prioriteringsbeleid heeft de AP besloten om niet handhavend op te treden, omdat geen bredere maatschappelijke betekenis van een eventueel optreden uitgaat (tweede prioriteringscriterium) en het geen doeltreffende en doelmatige inzet is van haar toezichtscapaciteit (derde prioriteringscriterium). De mogelijkheden van bezwaar- en beroep hebben opengestaan en deze zijn niet benut. Verwijzing naar het arrest EU-HvJ van 12-01-2023, [ECLI:EU:C:2023:2](#).

Besluit waarbij de AP het verzoek van [appellante] om handhavend op te treden tegen de gemeente Westland heeft afgewezen. [...]

6. [...] [appellante] voert verder aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de AP mocht afzien van handhaving. [...]

6.1. De Afdeling stelt voorop dat in hoger beroep alleen het geschil tussen [appellante] en de AP aan de orde is. Zij gaat dus niet in op het geschil tussen [appellante] en het college. [...]

6.4. In het besluit van 21 mei 2021 heeft de AP toegelicht dat de vaste werkwijze wordt gehanteerd dat zij AVG-klachten in gepaste mate onderzoekt en in dat kader eerst aan de hand van een globaal bureauonderzoek beoordeelt of aannemelijk is dat zich mogelijk een overtreding heeft voorgedaan.

Als uit dit globale onderzoek geen aanwijzingen volgen dat de AVG is overtreden sluit de AP de behandeling van de AVG-klacht. Als uit de eerste beoordeling volgt dat zich mogelijk zo'n overtreding heeft voorgedaan, maar deze nog niet kan worden vastgesteld, dan wordt de klacht in fase II getoetst aan de prioriteringscriteria om te beoordelen of een uitgebreider onderzoek moet worden gedaan. In fase III wordt dit uitgebreide onderzoek verricht en in fase IV gaat de AP, indien de AVG is overtreden, over tot handhaving.

Ingevolge artikel 2, derde lid, van de Beleidsregels prioritering klachtenonderzoek hanteert de AP in fase II de volgende, niet cumulatieve, prioriteringscriteria: de mate waarin de betrokkene wordt geraakt door de vermeende overtreding; de bredere maatschappelijke betekenis van een eventueel optreden van de AP, mede bezien vanuit de aandachtspunten die de AP op periodieke basis bekend maakt en de mate waarin de AP in staat is doeltreffend en doelmatig op te treden.

6.5. In dit geval heeft de AP eerst een globaal bureauonderzoek verricht waarin zij heeft geconstateerd dat zij niet direct kon vaststellen of er al dan niet een overtreding door het college is begaan. Vervolgens heeft de AP het handhavingsverzoek van [appellante] getoetst aan haar prioriteringscriteria. Op basis van haar prioriteringsbeleid heeft de AP besloten om niet handhavend

op te treden, omdat geen bredere maatschappelijke betekenis van een eventueel optreden uitgaat (tweede prioriteringscriterium) en het geen doeltreffende en doelmatige inzet is van haar toezichtscapaciteit (derde prioriteringscriterium). De mogelijkheden van bezwaar- en beroep hebben immers opengestaan en deze niet zijn benut. Dat is, anders dan [appellante] stelt, niet in strijd met het arrest van het Hof van 12 januari 2023, [ECLI:EU:C:2023:2](#). Het Hof heeft in dit arrest overwogen dat de verschillende beroepsmogelijkheden die de AVG biedt naast elkaar mogen bestaan en onafhankelijk van elkaar mogen worden benut. Het is aan de lidstaten om te regelen hoe die beroepsmogelijkheden zich tot elkaar verhouden, om te zorgen voor een doeltreffende bescherming en coherente toepassing van de door de AVG gewaarborgde rechten. Tussen de beroepsmogelijkheden bestaat geen prioriteit of voorrangregel. In dit geval had [appellante] bezwaar kunnen maken tegen het besluit van 7 januari 2019 en een klacht kunnen indienen bij de AP. De AP mocht ter invulling van het tweede en derde criterium van haar prioriteringsbeleid van handhaving afzien. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de AP, gelet op haar prioriteringsbeleid, van handhaving mocht afzien.

6.6. Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2025, 331

Rechtbank Amsterdam, 24-09-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:6515](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Verzoek om inzage. I.c. heeft verweerder kunnen volstaan met het verstrekken van een overzicht van de over eiser verwerkte persoonsgegevens. Het is vaste rechtspraak dat de verplichting een ‘kopie van de persoonsgegevens’ te verstrekken op grond van artikel 15, derde lid, van de AVG niet betekent dat een bestuursorgaan verplicht is een kopie te verstrekken van de documenten waarin die persoonsgegevens voorkomen. Een bestuursorgaan mag ook voor een andere vorm kiezen, mits met de gekozen wijze van verstrekking maar aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG wordt voldaan. Uit het voorgaande blijkt dat een kopie van een volledig document niet in elk geval noodzakelijk is en dat in gevallen dus ook met een overzicht kan worden volstaan. Gelet op de in het aan eiser verstrekte overzicht opgenomen persoonsgegevens, de weergave daarbij in wat voor soort documenten die persoonsgegevens zijn aangetroffen, in welk kader deze documenten zijn opgesteld, de bron van de gegevens en aan wie de gegevens zijn verstrekt, is de context waarin deze gegevens zijn verwerkt voldoende duidelijk. Ook valt niet in te zien dat de persoonsgegevens zonder verdere context niet op volledigheid en juistheid te controleren zouden zijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 332

MK Rechtbank Rotterdam, 12-03-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:3498](#)

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, verweerder (hierna: de minister).

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 onder e, onder f, 5.2

WOO. EERBIEDIGING PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. Weigering openbaarmaking namen en andere persoonsgegevens van advocaten en medewerkers van het ministerie en het Huis voor Klokkenluiders. I.c. wordt geoordeeld dat de minister voor werkzaamheden verricht door advocaten, ten onrechte geen onderscheid heeft gemaakt in advieswerkzaamheden en het voeren van procedures. Zittingen in zowel bezwaar als (hoger) beroep zijn in beginsel openbaar. In de uitspraken van de rechtbanken en de Afdeling staat ook vermeld welke advocaat voor een partij is verschenen. De advocaten die het Huis voor Klokkenluiders tijdens een procedure hebben vertegenwoordigd zijn dan ook vanwege hun functie in de openbaarheid getreden. De minister heeft zich daarom niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van deze advocaten dient te prevaleren boven het algemeen belang van openbaarheid.

CONCURRENTIEGEVOELIGE BEDRIJFSGEGEVENS. Een groot deel van de op de facturen beschreven werkzaamheden is (zeer) algemeen van aard. Het gaat daarbij om werkzaamheden waarvan het voor een ieder voorstelbaar is dat advocaten dit doen, bijvoorbeeld het opstellen van brieven, stukken en het voeren van telefoongesprekken. Niet valt in te zien dat het openbaar maken van deze algemeen gebruikelijke en gangbare werkzaamheden de concurrentiepositie van de betreffende advocatenkantoren schaadt, temeer nu de tarieven en de bestede tijd niet openbaar zijn gemaakt. De minister heeft zich ten aanzien van deze werkzaamheden niet op het standpunt kunnen stellen dat het belang van het beschermen van concurrentiegevoelige gegevens zwaarder weegt dan het algemeen belang van openbaarheid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2025, 333

Rechtbank Amsterdam, 10-03-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:1628](#)

minister van Financiën, de minister.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht)

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. OVERNAME PRIVATE SCHULD. I.c. wordt geoordeeld dat de minister de private schulden van eiseres [gedupeerde toeslagenaffaire] ten bedrage van € 7.500,- en € 17.750,- bij ex-werkgever moet overnemen. Nu verweerder het bestaan van de lening van € 7.500,- heeft erkend gaat de rechtbank ook uit van het bestaan van deze informele lening. De lening van € 17.750,- is buiten redelijke twijfel aannemelijk gemaakt. Voorts wordt geoordeeld dat sprake is van opeisbaarheid van de leningen. Uitdrukkelijk wordt gerefereerd aan het recent verschenen rapport van de spoedadviescommissie voortgang hersteloperatie toeslagen met de titel: “Minder beloven meer doen”, waarin een uitdrukkelijk beroep op verweerder wordt gedaan meer voortvarender en ruimhartiger te handelen en niet te verzanden in lange juridische procedures.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 334

MK ABRS, 14-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1080](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 4

EVRM 3

ASIEL. Overdracht aan Bulgarije. Effectief rechtsmiddel tegen de weigering van opvangvoorzieningen.

1.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 27 juni 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2647](#), volgt uit het onder 1 genoemde AIDA-rapport, meer in het bijzonder uit pagina 79, dat er een rechtsmiddel openstaat tegen de weigering van opvangvoorzieningen. De minister betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de informatie in dat AIDA-rapport, zonder nadere concretisering, te summier is voor de conclusie dat dit rechtsmiddel niet effectief is. De theoretische mogelijkheid dat een gerechtelijke procedure kan worden stopgezet, omdat de vreemdeling niet kan bewijzen dat aan hem mondeling de toegang tot opvang is geweigerd, is daarvoor naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende.

De door de vreemdeling in hoger beroep overgelegde stukken leiden niet tot een ander oordeel. Uit het "Legal statement on the guarantees of the rights and the risk of human or degrading treatment of vulnerable refugee status holders or asylum seekers returned to Bulgaria" van het Center for Legal Aid Voice in Bulgaria, van 24 december 2024, volgt dat de toegang tot opvangvoorzieningen voor Dublinclaimanten niet gegarandeerd is. Uit de e-mailwisseling tussen VluchtelingenWerk Nederland en het Center for Legal Aid Voice in Bulgaria, van 29 januari 2025, volgt verder dat er geen gevallen bekend zijn waarin een rechtsmiddel is ingesteld tegen een mondelinge weigering van opvangvoorzieningen. Uit de e-mail van het Center for Legal Aid Voice in Bulgaria, van 30 januari 2025, volgt tot slot dat de State Agency for Refugees heeft bevestigd dat er geen rechtszaken aanhangig worden gemaakt tegen de weigering van opvang in Bulgarije. Hoewel deze stukken informatie bevatten over de toegang tot opvangvoorzieningen en het aantal rechtszaken over de weigering daarvan, volgt hieruit niet dat een rechtsmiddel tegen de weigering van opvang niet effectief is.

JnB 2025, 335

MK ABRS, 17-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1069](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. De psychische klachten van de vreemdeling zijn zo ernstig dat deze hem bijzonder kwetsbaar maken als bedoeld in het arrest Ibrahim. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan gelet op zijn bijzondere kwetsbaarheid niet zonder meer van de vreemdeling worden verwacht dat hij zelf de rechten effectueert die voortvloeien uit zijn asielstatus in Italië.

2.2. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit het BMA-advies en de daaraan ten grondslag liggende medische stukken blijkt dat zijn psychische klachten zo ernstig zijn dat deze hem bijzonder kwetsbaar maken als bedoeld in het arrest Ibrahim. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan gelet op zijn bijzondere kwetsbaarheid niet zonder meer van de vreemdeling worden verwacht dat hij zelf de rechten effectueert die voortvloeien uit zijn asielstatus in Italië. Uit de uitspraak van de Afdeling van 24 juni 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1788](#), onder 4.3, volgt namelijk dat statushouders in Italië in een moeilijke positie verkeren. Zij hebben na zes maanden geen recht meer op opvang en andere ondersteuning in de eerste levensbehoeften en, afhankelijk van de regio, komen zij pas na jaren van verblijf in Italië in aanmerking voor sociale huisvesting, inkomensondersteuning en medische zorg gelet op de daarvoor vereiste verblijfsduur of inschrijving op een adres. Daardoor valt niet uit te sluiten dat de vreemdeling na aankomst in Italië niet op korte termijn de voor hem noodzakelijke medische zorg krijgt, terwijl uit het BMA-advies blijkt dat dit wel nodig is om een medische noodsituatie te voorkomen. In het licht van de bijzondere medische problematiek van de vreemdeling moet de minister nader motiveren waarom de vreemdeling na aankomst in Italië niet, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 336

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:4570](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/33/EU 10

OPVANGRICHTLIJN. De vreemdelingenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, vraagt in deze zaak om uitleg aan de hoogste Europese rechter, het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof), over de Opvangrichtlijn. Het gaat om een zaak van een vreemdeling die op Schiphol asiel heeft aangevraagd en in grensdetentie in Justitieel Complex Schiphol (JCS) is geplaatst. Tot die tijd houdt de rechtbank iedere beslissing over het verzoek aan.

De rechtbank verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

1. Gelden er voor de kwalificatie van ‘gespecialiseerde bewaringsaccommodaties’ in de zin van artikel 10 van de Opvangrichtlijn dezelfde normen/voorwaarden als voor ‘speciale inrichtingen voor bewaring’ als bedoeld in artikel 16 van de Terugkeerrichtlijn, of gelden de normen/voorwaarden om

te voldoen aan de kwalificatie voor 'speciale inrichtingen als bewaring' als bedoeld in de Terugkeerrichtlijn als minimum voor de 'gespecialiseerde bewaringsaccommodaties' als bedoeld in de Opvangrichtlijn?

Indien deze normen/voorwaarden als minimum gelden, welke normen/voorwaarden gelden er dan extra?

2. Handelt een lidstaat in lijn met artikel 10 van de Opvangrichtlijn door standaard gebruik te maken van een detentiefaciliteit waar zowel verzoekers als bedoeld in de Opvangrichtlijn en strafrechtelijk gedetineerden op verschillende afdelingen, en gescheiden van elkaar, verblijven, en de afdelingen qua gebouw en inrichting identiek en, indien nodig, in de praktijk ook inwisselbaar zijn?

3. Maakt het voor de beantwoording van de vorige vraag uit of er gebruik wordt gemaakt van gemeenschappelijke voorzieningen voor zowel de strafrechtelijke als de vreemdelingendetentie en er daarbij contact kan plaatsvinden tussen de vreemdelingenrechtelijk en strafrechtelijk gedetineerden? Wat dient daarbij onder 'gescheiden van elkaar verblijven' te worden verstaan? Betekent dit dat geen enkele vorm van contact is toegestaan? Als nee, welke vormen van contact zijn dan wel toegestaan?

4. Wat dient te worden verstaan onder 'beperkt tot hetgeen strikt noodzakelijk is' voor het doel, zoals door het Hof in het arrest Landkreis is bepaald? Betekent dit dat indien er geen directe relatie is tussen de beperking en het doel van de detentie, namelijk het tegengaan van illegale binnenkomst, de beperking per definitie niet is toegestaan?

5. Indien het een lidstaat zou zijn toegestaan om extra beperkingen op te leggen die niet in directe relatie staan tot het doel van de detentie, waar dienen deze beperkingen dan aan te voldoen, mede gelet op het feit dat de volledige eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling dient te worden gewaarborgd, met name het recht op menselijke waardigheid, vrijheid, privé- en familielevens en informatie als beschreven in artikelen 1, 6, 7 en 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?

6. Indien het een lidstaat zou zijn toegestaan om extra beperkingen op te leggen die niet in directe relatie staan tot het doel van de detentie, op wat voor wijze dient de rechtbank de rechtmatigheid daarvan te toetsen? Is dit een volle of een terughoudende toets?

7. Wat moet worden verstaan onder ruimten in de open lucht? Aan welke eisen dient / dienen de ruimte(n) te voldoen?

8. Dient artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn zo gelezen te worden dat het een lidstaat niet is toegestaan om toegang tot ruimten in de open lucht te beperken?

Als het een lidstaat is toegestaan om de toegang tot ruimten in de open lucht te beperken, welke voorwaarden dienen er dan verbonden te worden aan de beperking, mede gelet op het feit dat de menselijke waardigheid en volledige eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling dienen te worden gewaarborgd, met name het recht op menselijke waardigheid en vrijheid als bedoeld in de artikelen 1, 6 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?

9. Welke omstandigheden dient de rechter te betrekken bij de beoordeling van de vraag of de in de inrichting geldende bewaringsomstandigheden van dien aard zijn dat zoveel mogelijk wordt voorkomen dat de bewaring gelijkstaat aan detentie in een gevangenisomgeving, zoals kenmerkend is voor penitentiaire detentie?

10. Kan de rechter bij de vraag of sprake is van een gespecialiseerde inrichting volstaan met een vergelijking tussen de wijze waarop vreemdelingenrechtelijke en strafrechtelijke detentie wordt vorm gegeven?

11. Dient artikel 11, vijfde lid, van de Opvangrichtlijn zo gelezen te worden dat het zich verzet tegen een beleid dat mannelijke en vrouwelijke vreemdelingen standaard alle (recreatie)ruimten binnen

eenzelfde gesloten afdeling delen, ook als men op die afdeling wel een afsluitbare cel heeft die men (behoudens gezinsleden) enkel deelt met personen van hetzelfde geslacht?

12. Wat dient te worden verstaan onder ‘een zo kort mogelijke termijn’ als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Opvangrichtlijn wat betreft de fase van de rechterlijke procedure? Welke feiten en/of omstandigheden spelen bij de beoordeling van die termijn een rol?

De rechtbank schorst voorts de behandeling van het beroep in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie van de Europese Unie en houdt iedere verdere beslissing aan.

Bij deze uitspraak heeft de rechtbank een [nieuwsbericht](#) (“Vragen aan hoogste Europese rechter over gespecialiseerde bewaringsaccommodatie asielzoekers”) uitgebracht.

JnB 2025, 337

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:4571](#)
minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115/EG 16

TERUGKEERRICHTLIJN. De vreemdelingenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, vraagt in deze zaak om uitleg aan de hoogste Europese rechter, het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof), over de Terugkeerrichtlijn. Het gaat om een zaak van een vreemdeling die op Schiphol asiel heeft aangevraagd en in grensdetentie in Justitieel Complex Schiphol (JCS) is geplaatst. Tot die tijd houdt de rechtbank iedere beslissing over het verzoek aan.

De rechtbank verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen;

- 1. Handelt een lidstaat in lijn met artikel 16 van de Terugkeerrichtlijn door standaard gebruik te maken van een detentiefaciliteit waar zowel vreemdelingen als bedoeld in de Terugkeerrichtlijn en strafrechtelijk gedetineerden op verschillende afdelingen, en gescheiden van elkaar, verblijven, en de afdelingen qua gebouw en inrichting identiek en, indien nodig, in de praktijk ook inwisselbaar zijn?*
- 2. Maakt het voor de beantwoording van de vorige vraag uit of er gebruik wordt gemaakt van gemeenschappelijke voorzieningen voor zowel strafrechtelijke als vreemdelingendetentie en er daarbij contact kan plaatsvinden tussen de vreemdelingenrechtelijk en strafrechtelijk gedetineerden? Wat dient daarbij onder ‘gescheiden van elkaar verblijven’ te worden verstaan? Betekent dit dat geen enkele vorm van contact is toegestaan? Als nee, welke vormen van contact zijn dan wel toegestaan?*
- 3. Wat dient te worden verstaan onder ‘beperkt tot hetgeen strikt noodzakelijk is’ voor het doel, zoals door het Hof in het arrest Landkreis is bepaald? Betekent dit dat indien er geen directe relatie is tussen de beperking en het doel van de detentie, namelijk een doeltreffende voorbereiding van de verwijdering, de beperking per definitie niet is toegestaan?*
- 4. Indien het een lidstaat zou zijn toegestaan om extra beperkingen op te leggen die niet in directe relatie staan tot het doel van de detentie, waar dienen deze beperkingen dan aan te voldoen, mede gelet op het feit dat de volledige eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling dient te worden gewaarborgd, met name het recht op menselijke waardigheid, vrijheid, privé- en familieleven en informatie als beschreven in artikelen 1, 6, 7 en 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?*

5. Indien het een lidstaat zou zijn toegestaan om extra beperkingen op te leggen die niet in directe relatie staan tot het doel van de detentie, op wat voor wijze dient de rechtbank de rechtmatigheid daarvan te toetsen? Is dit een ten volle of een terughoudende toets?

6. Welke omstandigheden dient de rechter te betrekken bij de beoordeling van de vraag of de in de inrichting geldende bewaringsomstandigheden van dien aard zijn dat zoveel mogelijk wordt voorkomen dat de bewaring gelijkstaat aan detentie in een gevangenisomgeving, zoals kenmerkend is voor penitentiaire detentie?

7. Kan de rechter bij de vraag of sprake is van een gespecialiseerde bewaringsaccommodatie volstaan met een vergelijking tussen de wijze waarop vreemdelingenrechtelijke en strafrechtelijke detentie wordt vorm gegeven?

De rechtbank schorst voorts de behandeling van het beroep in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie van de Europese Unie en houdt iedere verdere beslissing aan.

Bij deze uitspraak heeft de rechtbank een [nieuwsbericht](#) ("Vragen aan hoogste Europese rechter over gespecialiseerde bewaringsaccommodatie asielzoekers") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2025, 338

MK ABRS, 14-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1096](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 6 lid 3

Vb 2000 5.1a lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Niet horen leidt tot onrechtmatigheid van de maatregel. De minister moet altijd een belangenafweging verrichten, waarbij hij alle relevante individuele feiten en omstandigheden moet betrekken.

Gevolgen van het niet horen voor de rechtmatigheid van de maatregel

2.1. Uit artikel 5.1a, derde lid, van het Vb 2000 volgt dat een vrijheidsontnemende maatregel wordt opgelegd in het kader van het grensbewakingsbelang en dat deze niet wordt opgelegd of voortgezet wanneer sprake is van bijzondere individuele omstandigheden die vrijheidsontneming onevenredig bezwarend maken. Hoewel het indienen van een asielaanvraag aan de grens er in de meeste gevallen, gelet op het grensbewakingsbelang, toe leidt dat het besluit over de toegang wordt uitgesteld en de grensprocedure wordt toegepast, is daarmee nog geen rechtvaardiging voor vrijheidsontneming gegeven. De minister moet altijd een belangenafweging verrichten, waarbij hij alle relevante individuele feiten en omstandigheden moet betrekken. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 2 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:789](#), onder 4.1. In dit geval heeft de minister de vreemdeling niet gehoord. De vreemdeling is niet in de gelegenheid gesteld om voor het opleggen van de maatregel verklaringen af te leggen over zijn individuele omstandigheden. De vreemdeling betoogt terecht dat de minister daardoor heeft nagelaten voldoende kennis te vergaren ten aanzien van de af te wegen belangen en niet heeft voldaan aan zijn onderzoeksplicht, zodat de vreemdeling daadwerkelijk de mogelijkheid is ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. De rechtbank heeft niet onderkend dat de door de minister

verrichte belangenafweging niet volstaat. Dit maakt de vrijheidsontnemende maatregel van het begin onrechtmatig.

[Naar inhoudsopgave](#)